

EL LLENGUATGE

Parlar-ne

El verb *parlar*, usat transitivament, dit potser més exactament, amb un complement directe o acusatiu, té una significació més aviat reduïda. El Diccionari Fabra només li reconeix dos casos d'aplicació: «emprar per a expressar els seus pensaments (tal o tal llenguatge)», és a dir, amb un nom de llengua o idioma com a complement, per exemple, *parlar francès, parlar anglès*, etc., i com a equivalent de *dir*, en una frase com és ara *parlar bestieses*. Encara hi podríem afegir, potser, certes frases del llenguatge popular amb expressions de valor neutre com a complement, com és ara *aquestes coses, aquelles qüestions*, el pronom *ho*, etc.: *Aquestes coses ja les havien parlades abans. Ho havíem parlat.*

Fora d'aquests casos que podem considerar especials, *parlarés* normalment un verb intransitiu, que s'usa sense cap complement d'objecte, o bé amb un d'aquests complements però introduït per la preposició *de*. Quan diem *Parlen molt bé, No parlis tant o Encara no parla*, és usat com un verb plenament intransitiu. I si hom esmenta explícitament el tema objecte del discurs, del tractat o de la conversa dels qui fan ús de la paraula o s'expressen per escrit, la designació nominal (o pronominal) d'aquest tema —fent abstracció de l'eti-

queta amb què es vulgui aleshores distingir aquest verb— ha d'anar precedida indubtablement per la preposició *de*. Anàlogament, en el cas en què el complement designi una intenció expressada per mitjà d'un infinitiu. Diem, així, *Van parlar de moltes coses, Sempre parlen de política, Val més que parlem de literatura, Parlen de tot, Vam parlar d'anar-hi*. Actualment, però, no és pas infreqüent de veure en alguns textos que hi ha qui prescindeix d'aquesta preposició, això és, que fa d'aquests complements del verb *parlar* uns complements d'objecte directe, i diu, per exemple, «*Vam parlar música moderna*», «*Hem parlat política actual*», «*Parlarem temes molt interessants*», etc. Cal veure en aquestes construccions de règim directe una clara influència del francès, llengua que moderament ha demostrat una forta tendència a la transitivització. No cal dir que aquestes construccions, en la nostra llengua, haurien d'ésser evitades, car hi resulten estranyes i artificioses. Notem, d'altra banda, que la pronominalització dels complements d'objecte de *parlar* es fa per mitjà del pronom *en*: *Parlem-ne*.

Albert Jané